Як грішник, вигнаний із раю,
Безсилий втрачене вернуть,
Дивився, сповнений одчаю,
На суджену тернисту путь;

А там, блукаючи по світу,
Привик до болю і вериг,
Хоч тугу вбить несамовиту
За щастям згубленим не міг,—

Так змушений і я втікати,
Від зваб твоїх, аби мені,
Зустрівшись, марно не зітхати
За тим, що звідав навесні.

У втечі спокій відшукаю,—
Я пастку обмину твою:
Не хочу бачить свого раю,
Щоб не жадати буть в раю.

2 грудня 1808